

I

Augustus 2020, exacte datum onzeker

De vrouw bleef even staan en hief haar hoofd om over de zinderende vlakke uit te kijken naar de horizon. Ze knipperde een-, tweemaal met haar ogen, verblind als ze was door het licht. Voor haar strekte zich een panorama uit vol grillig gevormde pilaren: hoge torens en bogen van gelaagd en geribbeld steen, met reusachtige rotsblokken in precair evenwicht boven op ranke zuilen, het geheel trillend als een fata morgana in de hitte. Dit bizar ogende landschap vol gesteente en zand rees op naar een brandend heet uitspansel waarin een onverzoenlijke zon stond te schroeien. Ze zag geen spoor van leven: geen bomen, geen gras, niets dan een paar zieltogende cacteeën, kromgebogen boven het zand hangend, verdord, halfdood, meer stekels dan iets anders.

De vrouw boog het hoofd weer en zwoegde verder, waarbij ze maar één gedachte in haar hoofd had: de ene voet voor de andere, pal in noordelijke richting, want daar lag naar ze wist haar bestemming. Als ze die nu maar heel binnenkort bereikte, was ze veilig.

Voor het eerst in haar leven begreep ze de uitdrukking ‘razende dorst’. Ze had wel vaker gedacht dat ze dorst had, heel erge dorst zelfs, maar dat was niets geweest. Niets. Ze dacht aan het gedicht van Coleridge dat ze zo vaak in de klas had besproken dat het een soort gonzen in haar hoofd was geworden. Zo moest die oude zeeman zich gevoeld hebben, terwijl het planken dek van zijn schip voor zijn ogen wegkromp. In haar eigen geval had de dorst zich meester gemaakt van haar hele geest, zodat ze aan

niets anders meer kon denken. Ze voelde haar hartslag daveren in haar slapen; haar benen trilden en beefden. Haar tong plakte al kilometers lang aan haar verhemelte en begon nu te barsten en op te zwellen. Ze proefde de ijzersmaak van bloed.

Maar nu ophouden betekende jammerlijk falen. Ze moest verder.

Om niet aan de dorst te denken, probeerde ze zich de afgelopen paar dagen te binnen te roepen, maar de herinneringen waren niet meer dan flarden: lange busritten over stoffige wegen, heimelijke nachtreizen, de airco in de Walmart met zijn eindeloze rekken goedkope kleren, de onfrisse toiletruimtes bij benzinestations en de afvalcontainers bij McDonald's. Ze wist nog dat ze haar geld verbrand had en gefascineerd had staan kijken terwijl de briefjes van twintig in vlammen opgingen. De telefoon was moeilijker kapot te krijgen geweest: uiteindelijk was het binnenwerk echter al knisperend en knetterend bezweken onder een glazuur van brandende aanstekervloeistof.

De ene voet voor de andere.

Plotseling was ze zo duizelig dat ze met een hand steun moest zoeken tegen een rots. Ze haalde diep adem en blies langzaam uit. De rondwentelende zon dreef langzaam aan terug naar zijn vaste plek in de lucht, een opening in de blauwe hemelstof waardoorheen allesverslindende hitte naar buiten brak. Haar tong begon te bloeden. Ze spuwde op de grond en zette zich weer in beweging.

Ze moest gewoon doorzetten, meer niet. Dat probeerde ze hardop te zeggen, *doorzetten*, maar afgezien van een amechtig gemompel kwam er geen geluid over haar lippen. Het was heet, verschrikkelijk heet, en wel het allerergst vlak boven de grond. Ze voelde het door de zolen van haar hardloopschoenen heen. Het was een wonder dat die niet al gesmolten waren. Hoewel? Misschien wáren ze wel aan het smelten: ze had ooit gelezen dat de woestijnbodem in de volle zon een temperatuur kon bereiken van meer dan vijfenzestig graden.

De tijd verstreek. Ze liep verder. Tot ze wankelend tot stilstand

kwam, ten prooi aan... tja, aan wat?

Aan wat precies? Ze kon niet onder woorden brengen wat ze voelde. Het was nu allemaal zo anders. Hier in deze hel leek het of haar transformatie al begonnen was. Hoe ze zich nu voelde was al heel anders dan maar een kwartier geleden – en een verschil van lichtjaren met het begin, toen ze net doorkreeg dat ze geen weg meer zag.

Verlossing. Dat was het enige woord dat, luider dan wat dan ook, door haar hoofd weergalmde: luider dan de blakerende hitte, luider zelfs dan de martelende dorst. Ze zag het woord voor zich in de lucht geschreven staan. *Verlossing.*

Ze voelde de zon genadeloos neerbeuken op het aambeeld van haar weerloze lichaam. Ze telde tien stappen voorwaarts.

Ze trok haar blouse uit, trok hem over haar hoofd heen en liet hem vallen.

Nog tien stappen.

Ze maakte haar beha los en schurkte zich eruit. Nu drongen de stralen van de zon haar huid binnen.

Toen ze naar de knoop van haar short tastte, zag ze vanuit haar ooghoek iets bewegen. Snel dook ze weg achter een rots: ze had al heel wat zaken gezien die gewoon gezichtsbedrog bleken, veroorzaakt door de verblindende zon, maar ze moest het zekere voor het onzekere nemen.

Ditmaal was het geen gezichtsbedrog of fata morgana: die spikkel in de verte, dat was een mens.

Vreemd: te midden van al die leegte stond een vrouw een bescheiden kudde schapen te hoeden. Ze was zowat anderhalve kilometer van haar vandaan en liep de andere kant uit, en ze had haar alleen gezien doordat ze nu met haar kudde een heuveltje op liep en aan de andere kant verdween.

Had de vrouw haar gezien?

Ze bleef achter de rots zitten wachten. Niets. Na een tijdje, toen ze zeker wist dat de vrouw weg moest zijn, kwam ze over-eind. Ze knoopte haar short los en trok die uit. Ze liet hem op

de grond vallen en trok haar slip uit.

Daarna gingen de hardloopschoenen uit, en tot slot de sokken. Toen ze haar blote voeten op het hete zand zette werd de pijn plotseling nog veel erger; de woestijnbodem gloeide zo vreselijk onder haar voetzolen dat ze bijna op haar knieën viel. Maar daar probeerde ze niet aan te denken. Ze concentreerde zich op de laatste bezittingen die ze nog in haar vuisten knelde: dingen die ze in tegenstelling tot het aardse slijk – geld, kleren – niet kon, niet mócht opgeven.

Het voelde alsof ze door vuur liep. Haar lichaam, niet haar hersenen, waarschuwde haar dat dit niet lang kon duren. Maar ze hoefde absoluut niet bang te zijn. Nergens voor.

Een stap. En nog een.

Toen begaven, toch nog onverwachts, haar benen het. Ze viel op haar knieën. Haar blote huid raakte de grond als vlees op een gloeiend hete plaat. Onwillekeurig gilte ze het uit, en daarna viel ze plat op de grond, kronkelend in een zinloze poging de hitte te ontvluchten. Ieder nieuw contact met het zand schroeide in haar huid, die ploppende geluiden begon te maken. Er barstte vloeistof uit haar vel, maar die leek in niets op wat voor zweet dan ook. Het siste. Door een waas van pijn heen beseftte ze dat ze aan het koken was. *Haar lichaam kookte...*

Het gillen hield op. Even echode het nog, en toen daalde de stilte weer over het landschap neer. Haar lichaam viel slap in het zand in een afgrijselijke persiflage van ontspanning, terwijl de eerste fase van de post-mortemveranderingen begon – de primaire ontspanning van de spieren.

Alleen haar vuisten bleven gebald.

Nu

Langs de afgelegen oostgrens van Navajo Nation brak de dageraad aan boven de badlands van Ah-shi-sle-pah. De hemel verkleurde van nachtblauw naar bleekgeel.

‘Straks is het beste licht weg,’ zei de regisseur tegen Alex Bondi, die over een landingsmatje gebogen zat om een camera-drone klaar te maken voor de vlucht. ‘Straks is het licht weg!’

Bondi negeerde hem en ging door met het kalibreren van het kompas en de IMU van de drone. Dat ze zo laat waren, kwam doordat de regisseur zelf tot in de kleine uurtjes aan het feesten was geweest; maar zijn opmerkingen daarover slikte hij in. Wilden ze bij zonsopgang, dus om zes uur, deze afgelegen plek hier bereiken, dan moesten ze om twee uur op voor een rit over hobbelpaden waarvan je kiezen zowat uit je kakement trilden. Ze hadden de regisseur dronken en wel de auto in moeten helpen. De nachtmerrieachtige rit had de drank uit zijn lijf verdreven – en nu had hij een kater en een pokkenhumeur.

Bondi begon al spijt te krijgen dat hij de klus had aangenomen: cinematograaf voor een film, een indie-western met de titel *Steele*, gefinancierd door een stel oliemagnaten uit Houston. Het had veelbelovend geklonken: vijf weken in Santa Fe, filmen op de Lazy C Movie Ranch, logeren in een B&B in het centrum. Hij had gehoord dat de regisseur, Luke Desjardin, een ‘tikkeltje apart’ was, maar hij had wel vaker gewerkt met aparte types, en hij meende ook deze regisseur wel aan te kunnen. Alleen bleek Desjardin meer dan een tikkeltje apart te zijn: hij was een Clase

Azul-hijssende, montecristo-rokende, cokesnuivende tornado die nooit leek te slapen en het anderen zo te zien kwalijk nam dat zij dat wel deden.

Er was meer dan twintig man personeel aanwezig: grips, assistenten, cameramensen, een ontbijtcateraar, noem maar op. Ze hadden een trailer met airco en een echt toilet met waterspoeling aangesleept. Geld zat. Er was een groot zeil gespannen om de aanwezigen te beschermen tegen de julizon, en op de tafels stonden grote koelers met ijswater. De financiers waren tenminste niet krenterig – of misschien hadden ze allang uitgedokterd dat filmen zonder de basisvormen van comfort in zo’n ongelooflijke uithoek hun uiteindelijk veel duurder zou komen te staan.

De drone was gekalibreerd en Bondi liep erbij weg. ‘Klaar om op te stijgen,’ zei hij.

Desjardins hoge stem klonk bijna vrouwelijk en sneed als een mes door de woestijnlucht. ‘Het werd tijd! Geen vijf minuten meer en dan komt de zon op.’ Hij haalde diep adem. ‘Kijk, dit moet het shot worden. Een lange, trage overzichtsopname van het landschap net bij zonsopgang. Met al dat gouden licht en die lange schaduwen.’

‘Geen probleem.’

Bondi’s assistent stond naast hem klaar met een verrekijker. Dit was de spotter, die als taak had bij te houden waar de drone zich bevond – voor zover mogelijk in zo’n omgeving. Maar Bondi had massa’s ervaring met drones die buiten zijn gezichtsveld vlogen. Hij hield zich aan de videobeelden op de remote die hij in zijn handen had.

‘En dan langs die hoge punt daar,’ zei de regisseur. ‘Zie je die?’

Ja, die zag Bondi – een naargeestig ogende kolom van zwart steen, bijna twintig meter hoog, die een sterke gelijkenis vertoonde met een gekromde, ten hemel geheven vinger. De bovenkant was volkomen vlak. Hij stond zo’n anderhalve kilometer verderop, aan het eind van een doolhof van *hoodoos* en rotsblokken boven

op smalle rotsformaties, doorkruist door wadi's en miniatuur-ravijnen. Bondi moest toegeven: het was een ideale locatie. Zo'n hels landschap had hij nog nooit gezien.

'Daar vlieg je overheen met de camera recht naar beneden gericht. Dan in een cirkel, de camera oprichten naar die toren en er met snelheid voorbij, waarbij je de camera op de formatie gericht houdt. Kan dat?'

'Natuurlijk.' Voor dit soort dingen betaalden ze hem. Zijn enige echte angst was dat de drone ergens in dit geschifte landschap zou moeten landen vanwege een mechanische stoornis.

'Oké. Roll.'

Bondi startte de drone en liet hem opstijgen naar drie meter, wachtte even om te kijken of de gps contact maakte met de satelliet en wist waar die was, om hem vervolgens ruim twintig meter de lucht in te sturen, hoog genoeg om over alle rotsformaties heen te kunnen. Hij vloog met matige snelheid naar het noorden, terwijl Desjardin over zijn schouder mee tuurde naar het scherm. Zijn sigarenasem walmde over Bondi heen.

'Lager.'

Bondi liet de drone afdalen naar vijftien meter.

'Lager.'

Bondi zakte nog anderhalve meter. Het werd riskant, want een groot aantal van die hoodoo-formaties was hoger dan hij nu vloog. Maar Bondi had vertrouwen in zijn vermogen om ertussendoor te navigeren, en bovendien had de drone een radargestuurd ontwijkingsstelsel dat zou voorkomen dat hij op een rots klapte – hij zou niet eens kunnen, al probeerde hij het. Normaal gesproken zette Bondi deze veiligheidsfunctie uit bij close-ups, maar in dit landschap had hij besloten geen risico te nemen.

'Mooi... mooi... ja, zó... rustig aan nu...', prevelde Desjardin met zijn blik strak op het scherm gericht, terwijl hij de droneopnames bekeek.

'Kwijt,' zei de spotter met de verrekijker.

‘Geeft niet,’ zei Bondi. ‘De zaak is onder controle.’

Jezus, wat een landschap. Bijna onvoorstelbaar dat dit geen surrealistisch schilderij was, met al die precair balancerende rotsen en spirallende torens en bogen en kronkelige wadi's, en al die lange schaduwen. Hoe gestoord Desjardin ook was, hij wist aan ongelooflijke beelden te komen: dit werd fabelachtig, volledig de moeite waard.

Nu naderden ze de toren die eruitzag alsof de bovenkant recht afgezaagd was. Het was zo'n opvallende formatie dat ze welhaast een naam moest hebben. Hij vloog erlangs en stuurde de drone toen in een lange, sierlijke bocht terug terwijl hij de camera soepel een stuk hoger richtte. De lens ving heel even de vurige gloed van de opkomende zon en keerde toen terug naar de spitse rots. Meteen wist Bondi dat hij het geflikt had: hij kreeg die plotselinge adrenalinestoot van een perfect gelukte opname.

‘Oké...,’ zei Desjardin. ‘Mooi zo. En dan nu de camera weer op de grond gericht.’

Hij werkte met de besturing en daar was de woestijnbodem weer, een plas vuurrood licht in de vroege ochtendzon.

‘Lager,’ zei Desjardin.

Bondi liet de drone nog lager vliegen en hield de camera op de bodem gericht.

‘Wacht even,’ zei Desjardin. ‘Wat was dat?’

Bondi had het ook gezien: er lag iets op de grond. Maar de drone was al voorbij, en wat het ook was, het was niet meer te zien.

‘Ga eens terug,’ zei Desjardin.

Bondi bracht de drone tot stilstand en bleef zweven boven een wittig voorwerp, half begraven in het zand.

‘What the fuck? Een schedel!’

‘Ja,’ zei Bondi.

‘En kijk, daar liggen botten... zie je?’

‘Ja.’

‘Een skelet!’ zei Desjardin. ‘O god, er is daar iemand dood-gegaan!’

Terwijl Bondi met de camera de verspreide restanten filmde zag hij niet ver ervandaan een bijna vergaan oud hemd liggen, en een verschrompelde sportschoen.

‘Vlieg honderd meter naar het noorden,’ zei Desjardin, ‘en dan er nog een keer overheen, langzaam, en dan honderd meter naar het zuiden. Hou de camera op de schedel gericht.’

‘Ja, maar...’

‘Doe nou maar!’

Bondi deed wat hem gezegd was en vloog met de drone langs het geraamte.

‘Nog een keer! En ditmaal de camera iets hoger gericht, zodat we de horizon zien, en dan in het voorbijvliegen nog een keer het skelet.’

‘Eh... het is geen rekwisiet, hoor,’ merkte Bondi op.

‘Wat maakt dat nou uit? Het is perfect!’

Cobb, de regieassistent, opende zijn mond. ‘Luke, er staat niets in het script over een skelet.’

‘Dat komt echt wel! Dat geef ik je op een briefje!’

Bondi vloog er nog een keer overheen en filmde de botten.

‘Dat is menselijk gebeente daar,’ zei Cobb. ‘Ik bedoel maar, kunnen we dat überhaupt gebruiken?’

‘Wat dacht jij nou. Dit soort shit is dagelijks op het nieuws! Oké, Bondi, nog een keer. Die eerste beelden waren wat bewogen.’

De monitor van de drone begon te piepen en er ging een lichtje knipperen: de accu begon leeg te raken. ‘Ik kan hem beter terughalen,’ zei Bondi.

‘Jaja, ik kan ook metertjes lezen. We hebben nog vijftien procent. Genoeg tijd voor een laatste opname.’

‘Maar hij zit intussen op bijna anderhalve kilometer. We moeten genoeg vermogen overhouden om hem terug te halen.’

‘Filmen!’

Bondi staakte zijn bezwaren: het was zijn drone niet. Hij vloog nog een keer over het geraamte heen, maar zijn hand op het camerawiel beefde even, en het was geen vlekkeloze opname.

‘Nog één keer!’

Het gepiep werd harder.

‘Ik moet hem terughalen,’ zei Bondi. ‘Nu.’

‘Nog één keer!’

Hij stuurde hem weer honderd meter naar het noorden en maakte rechtsomkeert. Plotseling veranderde het beeld in een raster van kleurige blokjes; het alarm piepte nog een laatste maal en toen werd het scherm zwart. Vijftien seconden later verscheen er een sobere waarschuwing op het scherm: NOODLANDING UITGEVOERD.

Bondi liet de monitor zakken. ‘We zijn hem kwijt.’

‘Haal de reserve dan op.’

‘Die is laatst neergestort, weet je nog? We hebben een nieuwe besteld, maar die is er nog niet.’

‘Wát?!’ Desjardin brulde van frustratie. ‘Fuck!’ Razend stampte hij in het rond, vloekend en tierend, terwijl de anderen zwijgend toekeken. Het was niet voor het eerst dat hij op de set over de rooie ging.

Uiteindelijk kwam hij pal voor Bondi staan. ‘Nou, weet jij waar hij is?’

‘Ik heb de gps-coördinaten.’

‘Je hebt het bericht gezien. Hij is niet neergestort. Hij doet het nog. We gaan hem ophalen.’

Hierop volgde een doodse stilte, tot Cobb uiteindelijk zei: ‘Dat meen je toch zeker niet?’

Desjardin draaide zich als gestoken om naar zijn assistent. ‘Hoezo niet?’ krijste hij.

‘Hoog zomer na zonsopgang anderhalve kilometer die woestijn in? Het is nu al bijna veertig graden. Dat wordt iemands dood.’

‘Sinds wanneer ben jij hier de expert?’

Maar Cobb hield voet bij stuk. 'Je hoeft mij niet te geloven, Luke – dat skelet is veel veelzeggender. En persoonlijk heb ik geen zin om daarnaast te belanden.' En terwijl de regisseur nog stond te schuimbekken, voegde hij daaraan toe: 'Volgens mij moeten we de politie bellen.'